

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 84

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15 - Ημεσί δρ. 8

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20 - Ημεσί δρ. 10

Πληροῦται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ἀποσταλὸν
ἀριθμὸν φύλλων καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγεγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ

ΒΛΕΜΜΑ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ-ΚΗ ΖΩΗ

ΑΥΤΟΥΣΤΙΑΤΙΚΑ

Σάν 'Αθηναίος ελασμών εις τὸ διαρκῶς ὑπερ-
πλήρες τράμ, ελθὼσεν ὁ Αὐγουστος ἐφέτος.
Πολλὸν φουριόζο! Αἵματα, διαδηλώσεις, σπασί-
ματα, κακὰ—ὁ ἀπολογισμὸς τῶν πρώτων ἡμε-
ρῶν του. 'Αχ! Αὐγουστέ κακὴ! Αὐτὰ ἐπεριμέ-
ναμεν ἀπὸ ἐσένα, ἡ κανένα μελτεμάκι δροσερό
ποῦ νὰ μᾶς ἀγεκούφιζε ἀπὸ τὴν ζέστην εἰς τὴν
ὁποῖαν ταπεινίζομεθα!

* Καὶ φυσικὰ μὲ αὐτὸν τὸν φλογερὸν καύ-
σωνα δὲν μπορεῖ παρὰ ὅλα τὰ ζητήματα νὰ
εἶνε φλέγοντα. Πρώτον δὲ καὶ καλλίτερον τὸ
ζήτημα τοῦ ἐνοικιασίου. Ἀπὸ τῆς δημοσι-
ευσεως τοῦ νέου διατάγματος, τὸ ὁποῖον τόσον
σαφές καὶ λεπτομερές εἶνε, ὥστε καθεὶ ἡμέραν
δημοσιεύονται καὶ νέα τροποποιήσεις ἐπεξηγη-
ματικά, ἀνορθώματα ἰδιοκτητῶν ὑπεβαλόντων
αἰτήσεις ἐξέδοσαν τὸν ἐνοικιαστὴν, μὲ τὴν δικαιο-
λογίαν ὅτι θέλουν νὰ κατεδαφίσουν τὰ σπίτια
τῶν. Ὑπάρχει βλέπετε ὑπεράρχεια σπιτιὸν εἰς
τὸς 'Αθήνας, ὥστε νὰ μὴν εἶνε σπουδαῖον ἂν
κατεδαφισθῶν μερικὰ. Συνήντησα ἕνα γνωστὸν
μὴν τιλλοῦτα ἀπεγνωσμένον καὶ τὰς τελευταίας
τρίχας ποῦ ἐναυέμενον εἰς τὴν φαλάνκραν του.

— Ἀπειλοῦμαι μὲ κατεδάφισιν, μοῦ εἶπε.

— Μὰρ μίλα καλά! Ἀπειδοῦσιν θὰ θέλῃς
νὰ πῆς πρὸς τὰς ἀλόνιους μόνες.

— Ὅχι χριστιανέ μου! Ὁ σπιτονοικοκύρης
μου θέλει νὰ κατεδαφίσῃ τὸ σπίτι του, 'κατα-
λαβαίνεις; καὶ κινδυνεύω νὰ μείνω στοὺς πέντε
δρόμους.

— Γιατί πέντε κι' ὄχι ἑξή;

— Ὅχι ἀδελφέ! Παίξεις μὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ
ἄλλου; Μὰ εἶνε νὰ σκάσῃ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ
ἐνοικιασίου!

— Ἐνοικισκᾶσιον λοιπὸν...

— Ἐ μὰ σκάσε ἐπὶ τέλους, ἀδιόρθωτε!

— Ἐσκάσα καὶ μοῦ ἐνεπιστεῖνθι ὅτι τὸ μόνον
ποῦ τὸν παρηγορεῖ εἶνε ποῦ ἐλλίψει νὰ κτίσῃ
προσεγῶς δικό του σπίτι ἂν ὁ Θεὸς τοῦ τὰ φέ-
ρη δεξιά. Δυστυχισμένε ἄνθρωπε! νομίζεις ὅτι
καὶ ὁ Πανάγαθος ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις
τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας ἂν ἀμαξὰς ὑποχρεω-
μένος νὰ βαδίξῃ πάντοτε δεξιὰ!

* Ἄλλο συναφές ζήτημα ἐπίσης φλέγον,
εἶνε ἡ ἀπόλυτος ἐλλείψις στέγης δι' ἀνδρόγυνα.
Ποῦ καὶ ποῦ ἀνακαλύπτει κανεὶς δωμάτια πρὸς
ἐνοικίαν, ὅλα ὅμως προορίζονται στερεοτύ-
πως δι' ἐργαζόμενους «σοβαροὺς κυρίους». Ἐνο-
εῖται ὅτι οὗτοι «κύριοι» οὗτοι «σοβαροὶ» χρειά-
ζονται νὰ εἶνε κανεὶς ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἐργάτης.
Ἄλλα δὲ τὰ ἀτυχῆ ἀνδρόγυνα οὐδεμίαν ἐλπίδα.

— Δὲν μπάθουν γυναῖκες! φονάδουν βλοσυ-
ραὶ αἱ σπιτονοικοκυραὶ.

Ἀς κι' ἔχουν προηγουμένα ἐναντίον τοῦ 'Υ-
μεναίου. Ἐγὼ εἶναι ἡμῶν ὑπουργὸς τῆς Δικαιο-
σύνης, θὰ ὑπερβῶναι πάντα διαδέχοντα δωμά-
τιον νὰ τὸ ἐνοικιάξῃ ἀδιακρίτως εἴτε εἰς ἐργά-
της εἴτε μὴ. Ἄλλος εἶπαμε: δὲν εἶμαι ποσὸς
ὑπουργὸς κι' ἔτσι περνοῦμε ἐγὼ καλὰ καὶ τ' ἀν-
δράγωνα χειρότερα. Ἐμαθαὶ ὅτι πολλοὶ γάμοι
ἀναβάντο ἀπὸ ἐτὼν τώρα συνεπεῖς αὐτῆς
τῆς ἐλλείψεως στέγης καὶ πολλοὶ νέοι εἰς τοὺς
ὁποῖους παρουσιάσθησαν καλὰ εὐκαιρία ν' ἀποκα-
τασταθῶν δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀνταλλάξουν
μὲ οὐρανὸν ποῦτα τὸν πολυτίμον τίτλον
τοῦ «ἐργάτη» ὁ ὁποῖος τοὺς προσπορίζει το-
υλάχιστον δωμάτιον, ὅταν ἔχουν ἀνάγκην.

Ποῦ κατηγοροῦμεν, ὦ Ἐφέστιοι Θεοί!

— Ο ΠΥΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΑΚΑΤΑΛΛΑΧΤΟΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

Εἰς τὰ Τέμπετ ἀπεφάσιον νὰ παραθερίσουν,
εἰς τὸν Πόρον εὐρισκόμενοι, διὰ τὴν τελευταίαν
στιγμὴν ἡ Ματὼ ἤλλαξε γνώμην. Ἀπὸ τὸ δω-
μάτιον τοῦ ξενοδοῦντος ποῦ ἐγκατεστάθησαν
ἡ Ματὼ διὰ ἡτο πολὺν περίεργον νὰ μείνῃ εὐ-
χαριστήμενη. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει
ἄλλο, τὸς πρώτας ἡμέρας ἔκαμεν ὑπομονήν.
Ἀλλὰ τὴν νύκτα αὐτὴν δηλητηριασμένη κυ-
ριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ τομπήματα τῶν κουνου-
πιῶν ἀπεράσως ν' ἀποκηρύξῃ ὀριστικῶς τὸ
δωμάτιον. Ὁ Κύριος ἔχων τὴν ἐπιδεξιότητα
σκληροτέραν τῆς συζύγου του ἔχει χρησιμοποι-
εῖ τὸ πρῶτὸν τὰς διγγάματα τῶν κουνουπιῶν καὶ δια-
βάσει εἰρηγῶς τὴν ἐφημερίδα, ἐξαπλωμένους
εἰς τὸν κρεβάτι. Ἄλλ' ἡ Ματὼ δὲν τὸν ἀφί-
νει ἤσυχον.

— Σήκω, δέκα ἡ ὥρα!... Σήκω, γιατί πρέπει
σήμερα νὰ λύσῃς ὀριστικῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα
τοῦ δωματίου. Νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸν ξενόδοξο.

— Καὶ τί θὰ τοῦ εἰπῶ;

— Θὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι τὸ δωμάτιόν μας εἶνε
ἐντελὸς μεσημβρινόν κι' ἔχουμεν ὅλο τὸ πρῶτὸ
τὸν ἥλιον μέσα! ὅτι μᾶς ὑπεσέθη ὅταν ἤλθαμε,

ΣΦΑΙΡΑ

νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα ἄλλο μόλις ἀδείαση καὶ ὅτι
ἔχασες τὴν ὑπομονήν σου νὰ περιμένῃς. Δόσε
τοῦ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀπαιτεῖς πᾶς τὸν ὅτι μᾶς
ἔφαγαν τὰ κουνούπια καὶ ὅτι κοντεύουμε νὰ
πνιγθῶμε ἀπὸ τὴν σκόνην! ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω μιά
γωνία νὰ τοποθετήσω τὰ φορέματά μου καὶ
οὐ μιά ντουλάπα γιὰ τὰ δικά μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι γιὰ τὰ κουν-
ούπια οὐτε γιὰ τὴν σκόνην, διότι εἰς ὅλα τὰ
δωμάτια τὸ ἴδιο εἶνε! καὶ μὲ λίγην προφύλαξιν
μποροῦμε νὰ προσφυλαχθῶμε.

— Μήπως ἐπιθυμεῖς νὰ στήσῃς σωματο-
πλέγματα ἐναντίον τῶν κουνουπιῶν!

— Μὴν εἰσαὶ ὑπερβολικὴ!... ὑπάρχει τρόπος.
"Ὅσο γιὰ τὰς ντουλάπας, ὁμολογῶ ὅτι ἡ δική
μου μοῦ ἀρκεῖ.

— Φυσικὰ, ἡ δική σου...

— Μὰ καὶ ἡ δική σου, ὑποθέτω, μπορεῖ νὰ
σοῦ ἐταρξέῃ μὲ λίγην καλὴν θέλησιν! Ἡ
μισὴ εἶνε ἀδείαν.

— Πιθανόν, μὰ ἂν ἔπαιρνα μαζί ὅλα τὰ φο-
ρέματά μου, ποῦ θὰ τὰ βρᾶς;

— Ἄν τὰ ἔπαιρνες καλὰ... ἀφοῦ ὅμως δὲν
τὰ ἐπῆρες;

— Καὶ μήπως αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν ξενόδοξον;

— Καὶ ἡ συζήτησις ἐξακολουθεῖ εἰς τὸν ἴδιον
τόνον. Ο ΑΤΤΙΚ.

ΤΟ ΔΗΜΟΦΙΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΑΙ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Οἱ δυσαρεστήθεις διὰ τὴν διακοπὴν τῆς
δημοσιεύσεως καλλόνων ἄς ἡσυχάσουν. Μεταξὺ
τῶν συμπληρωματικῶς σταλεῖσιν φωτογραφιών
ὑπάρχον μερικὰ ἀρετὰ καλὰ, τὰς ὁποίας ἐνέ-
κρινεν ἡ ἐπιτροπὴ καὶ αἱ ὁποιαὶ συνεπῶς θὰ
δημοσιευσθῶν. Εἰς τὸ μεταξὺ ἐξακολουθοῦν
καταφθάνουσαι καὶ ἄλλαι φωτογραφίαι. Τώρα,
βλέπετε, πού εἶδαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δημο-
ψηφισματος αἱ ὥραιαι μᾶς, ἀποφασίζον νὰ
ἐξέλθουν τῆς ἐπιφυλακτικότητος τῶν. Ἐπίσης
ἐξακολουθεῖ ἡ ψηφοφορία δι' ὅλας τὰς δημο-
σιευθείσας σειρὰς τῶν ὑποψηφίων.

Ἐλαβα τὴν φωτογραφίαν σας δ-ἰς 'Ακακία
(Χανιά) καθὼς καὶ τὴν ἰδιάν σας δ-ἰς 'Ελίζα
Ρουφὸν (εἰς τὸ πόστον ὑπάρχει δελτάριον
μου ἐπ' ὀνόματι σας) ζητήσατέ τὸ καὶ ἔλατε.
Ἐάν ληφθῶν καὶ ἄλλαι θὰ ὑποβληθῇ μετ'
αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἰδικὴ σας δ-ἰς Νεοῦ ἰδία τοῦ Νεῖλου, ἐνε-
κρίθη καὶ θὰ δημοσιευσθῇ μετ' ἄλλων εἰς τὸ
προσεχές, καθὼς καὶ ἡ ἰδικὴ σας δ-ἰς Εὐαγγ.
Χαρ. "Ὅλοι οἱ ἀναγνώστες εἴτε συνδρομηταὶ
εἴτε μὴ, ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, δ-ἰς
Μαρίκα Παροδεῖσιν. "Ὅ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
τῶς «Διπλομάτης» καὶ ἦδη «Ἐρασμός» ἐκλε-
κτὸς συνεργάτης τῆς «Σφαίρας» μὲ πληροφορεῖ
ὅτι ἐτοιμαεῖ μίαν σειρὰν κομματιῶν πρὸς ἀ-
ναγνέειν τῆς καλαθοποιίας καὶ τῆς συμπεριφο-
ρᾶς τῶν ἀναγνυστῶν κ. Α. Εὐσταθίου. Τελειώσατε
κ. Ν. Ἀρβανίτ; μοῦ παραπονέθητε ὅτι μερικὰ
ἀπὸ τὰς ὑποψηφίας κρύβουν τὰ χρόνια τῶν
καὶ σὰς ἀπῆντες: «δὲν τῆς ἐξυμνεῖ τῆς γυ-
ναῖκος;» Τὶ ἄλλο ἠθέλατε νὰ σὰς ἀπαντήσω;

— Καὶ αἱ δύο εἶνε ἐξαιρετικὰ συμπαθητικαὶ
κ. Ε. Γενεῖτε—Εὐχαριστῶ δ-ἰς Ἀγ. Διάντων.

— Μὲ αὐτὴν τὴν ἑλλειψιν τοῦ χαρτίου δὲν εἶνε
δυνατὸν δ-ἰς «Μαρίκα, Λουλουδάκι».— Λαμβά-
νετε ἀπάντησιν ταχέως δ-ἰς Εὐαγγ. Κωτ.,
Ἡ. Πελοποννήσου καὶ Ἀθ. Βασιλάκ. "Ὅχι κ.
Α. Κοντινῶν. "Ὅχι κ. Αλαλάκη. "Ὅταν ἔλ-
θετε εὐχαριστῶς, δ-ἰς Μαίρη Σμύρνης. "Ὅ
διαγνωστικὸν γίνεται μετὰ τῶν ἀναγνυστῶν
κ. Κ. Μανωλεσάκη. Ἡ Δ-ἰς ΝΟΡΑ

Διεθνὴς ἡ Ὁρδαρμορορικὴ

Κληρικὴ τοῦ κ. Ε. Χαραμῆ

Διεθνὴς λόγφ τῆς φήμης τῆς ἐγενεῖ πλέον ἡ
καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν, ὡς γνωστὸν, τελειο-
τέρα Ὁρδαρμορορικὴ Κληρικὴ τοῦ Ὁρδαρμο-
λόγου Ὑψηλότητος κ. Σπυρίδων Χαραμῆ. Ὅλων
τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐθνῶν καὶ Λαῶν προσελί-
κυσσε καὶ προσελκύει διηγεσθῆς τὴν ἐμπιστοσύ-
νην πρὸς τὸ ἐγγεγραμμένον δαμόνιον τοῦ ἰδίου
τοῦ αὐτοῦ κ. Χαραμῆ, ὅστις μετὰ τῶν ἄλλων κατ'
αὐτὰς, ἐδέχθη καὶ τὴν ἐπισκεψιν τοῦ Προέδρου
τῆς ἐν Ἀθῆναις Ἀρμενικῆς Κοινοτήτος κ. Α.
Κλιζιάν τοῦ ἐνεργῶς δράοντος παρ' ἡμῶν εἰς
τὴν στενωπὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων
συναφῶν. Ὁ κ. Κλιζιάν εἶπε τὴν εὐτυχίαν ἐμ-
πνευσιν νὰ ὀδηγῇ πρὸς ἡμερῶν πρὸς θερα-
πείαν εἰς τὴν Κληρικὴν τοῦ κ. Χαραμῆ ἐκ τῶν
150 μόλις διασωθέντων ἐκ 2,500 ἐκτοπισθέντων
ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἀρμενίων, δεκαπεντάδα ὁ-
λόκληρον Ἀρμενοπαίδων, πασιγῶν ἐκ δια-
φόρων ὀφθαλμικῶν νοσημάτων. Ὁ Ὁρδαμορ-
λόγος, Ἀρμενίου, Ἑβραίου, Σιχῶν καὶ ἄλλων, προσδίδ-
δουν οὐτὸν μὲ τὴν πρὸς τὴν Κληρικὴν τοῦ κ.
Χαραμῆ ἐμπιστοσύνην τὴν ταύτην, παρὰ τὸν
Πανελλήνιον, ὃν κέντηται, καὶ διεθνῇ ὄντως
χαρακτήρα.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΙΑΖ

ΟΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

Ἡ Λοῦλα ἀνιούσε φοβερὰ εἰς τὸ βάθος τῆς
λόζας τῆς, ὅταν ἔξαφνα παρετήρησε κάποιον
κυρίαν πρὸς τὴν ἐκκένταξιν, αὐτὴν καὶ τὸν σύζυ-
γόν τῆς κατὰ πολὺ ἐπιμόνον τρόπον, ὅχι ὅμως
καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἡ κυρία αὕτη ἐφαίνεται νὰ ὑ-
πῆρξεν ἄλλοτε ὥραία καὶ διετήρησε ἀκόμη κά-
ποιαν κομψότητα καὶ γλυκύτητα, τὴν ὁποίαν
ἐκάλυπτεν ἕνας πέπλος μελαγχολίας. Ἀδιόφο-
ρος πρὸς τὴν παράτασιν, ἀδιόφορος πρὸς καθε-
τὴ πρὸς τὴν περιτριγυρίζουσα, εἶπε προσηλωμένα
τὰ βλέμματά τῆς πρὸς τὸ θεωρεῖσθαι τὸν καὶ ὁ
τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκένταξεν, ἐφανέρωσεν
μίαν δυσκόλως συγκρατούμενην μνησικακίαν
καὶ περιφρόνησιν.

— Πρόσεξε πῶς σε κυττάζει αὕτη ἡ κυρία,
Σωκράτης, εἶπεν ἡ Λοῦλα. Φαίνεται καὶ τῆς ἀρε-
σεως, φιλαράκο μου... Ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐ-
τὰς μὲ ἡρεμίαν δίδουσαν ἀμέσως τὴν ἐντύπω-
σιν ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη ἦτο τελειῶς ἐνὴν πρὸς
τὸν σύζυγόν τῆς. Ὁ Σωκράτης ἐκένταξε τὴν
ἀγνοῖαν, ἐκοκκίνισεν καὶ ἀπῆντες προσπάθων
νὰ κρύψῃ τὴν ταράχην του:—Νομίζεις;

— Ναί, ναί, εἶμαι βεβαία πῶς τὴν γνωρίζεις
καὶ σε γνωρίζεις. Μὴ φροντίζεις πῶς θέλω νὰ
σοῦ κάμω σκηνὴν ἡλιοκτυπίας, ἀλλὰς σε ἐρωτῶ
ἐπειδὴ τὴν εὐρίσκει πολὺν συμπαιδικίαν...

— Καὶ ἐπειδὴ ἀσχηλὴται μαζί μας, εἰ;

— Μαζὺ σου, φίλε μου.

— Ἐστω μοῦ, εἰνε...

— Μήπως καμμία συγγένεις σου μακρινή;

— Μὴ μὲ ἐρωτεύσας, εἶνε κάποια παλαιὰ φι-
λενάδα... μίαν παλαιὰ ἱστορίαν πρὸ τοῦ γάμου
μας. Σὲ περᾶς;

— Ὁ! καθεὶ ἄλλο!...

Καὶ ἡ Λοῦλα ἔμεινε συλλογισμένη. Ὁλίγον
τὴν ἐνδιέφερεν ἡ διαγωγή τοῦ συζύγου τῆς, εἶπε
συνηθίσει πλέον τὰς ἀπιστίας του, φθάνει ὅτι
ἐκράτει κάποιον τὰ προσήματα ἄλλα ἐκείνου
ποῦ τῆς ἔκαμεν ἐντύπωση ἡτο ἡ ἀντίθεσις τὴν
ὁποῖαν παρετήρησε μετὰ τῆς ἀγνώστου καὶ τοῦ
συζύγου τῆς αὐτὴ εἶπε τὸσον λεπτὴν ἐκφράσαν
καὶ ἐκένταξε μὲ τὸσον θάρρος, ἐνῶ αὐτὸς ἐκρύ-
πτετο ὑπόπλος καὶ μὲ μίαν κινητὴν βαναυσό-
τητα καὶ φαντασιοληψίαν εἶχε περᾶς εἶποι εἰς
τὸν ἄερα τὴν φρόσιν: «Εἶνε μὴ παλαιὰ φιλε-
νάδα». Ἡ τοιαύτη καὶ τὸ ὅρος τῆς ἀγνώστου
ἐπρόδιδαν κυρίαν ὑψηλὴν περιωπήν καὶ βε-
βαίως θὰ τῆς εἶχεν εἰπῇ ὁ Σωκράτης ὅλα ὅσα
εἶπε καὶ εἰς τὴν Λοῦλαν διὰ νὰ τὰ λησμονήσῃ
ἐντελὸς κατοπιν... Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἡγάπα ἀκό-
μη, εἰς τὸ βλέμμα τῆς τὸ μελαγχολικὸν διέφε-
ρεν ἡ Λοῦλα ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη εἶχεν ὑπερ-
βρεῖ ἐξ αἰτίας του. Θὰ τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει,
θὰ τῆς εἶχε φερθῇ ἀσχημῶς, ὅμως αὐτὴ τὸν ἡ-
γάπα ἀκόμη.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο γυναικῶν διεσταυρώ-
θησαν. «Ὁ, σὰς ἐννοῶ!» εἶπε τὸ βλέμμα τῆς
Λοῦλας, καὶ τῆς ἀγνώστου ἀπῆντες «κι' ἐγὼ
σὰς λυποῦμαι».

Μετὰ τὸ θέατρον, ἐνῶ Σωκράτης ἐπῆγε
τὴν λέσχην, ἡ Λοῦλα μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς
ἀπῆγε τὴν ἐπαναστατικὴν ψυχὴν τῆς νὰ ἐν-
δηλώσῃ ὅλα τῆς τὰ συναισθήματα καὶ μίαν ἐν-
εργὴ κρίσιν διεδέχθη τὴν προσποιημένην ἡρε-
μίαν τῆς. Καὶ μέσα εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν δὲν
ἤργησε νὰ ἐλθῃ εἰς τὸν νοῦν τῆς ὁ ἄλλος, ὁ
ὑπομονητικὸς Κώστας ποῦ τὸσον τραλὴ τὴν
ἀγαποῦσε καὶ τὸν εἶχε τὸσον περιφρονήσει.
Διὰ τὴν μὴ ζήτησιν εἰς τὴν ἀγκάλην ἐνὸς ἄλ-
λου τὴν εὐτυχίαν ποῦ δὲν εἶχεν εὖρει εἰς τὸν
Σωκράτην;

Τὴν ἐπομένην συνήντησεν τὸν Κώσταν καὶ
συγκατετέθη νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς τὴν γκα-
σονιέραν του. Καθὼς ὅμως διηυθύνοντο πρὸς
αὐτὴν ἡ Λοῦλα ἀντελήφθη μίαν κυρίαν ποῦ
τοὺς παρετήρησε μὲ ἀλλόκοτον ὄφρος.

— Τὴν γνωρίζεις αὐτήν; τὸν ἔρωτα.

Ὁ Κώστας ἐκοκκίνισεν, ἀλλ' ἀπῆντες μὲ
εὐκρινείαν:—Ναί, εἶνε μίαν παλαιὰ φιλενάδα.

Τὸ αἶμα ἐπάγχευσε εἰς τὰς φλέβας τῆς Λοῦ-
λας καὶ τὸν ἠρώτησε πάλιν μὲ νευρικότητα:

— Τὴν ἀγαποῦσες;

— Ὁ, δὲν βαρύνεσαι!... Περαιστὶκά πράγματα...
δὲν ἦταν ἔρωτες ἐκεῖνος... καὶ βλέπων τὴν ὀχρό-
τητα τῆς ἐξηκολούθησε μὲ τρυφερότητα:—Δὲν
πιστεύω ν' σ' ἐπείραζε αὐτό;

— Ἀστεῖαισιν, ἀγαπᾷτε μου, τόσο κοῦτὴ μὲ
νομίζεις! Ἀλλὰ εἶνε ἀργὰ καὶ πρέπει νὰ φύγω...

«Ὅχι, ὄχι, φίλε μου, καλλίτερα νὰ μείνωμεν ἐφί-
λοι... Ναί, ναί θὰ ξαναδιωθώμεν».

Καὶ ἐφυγε... Ἐξήντησε πάλιν καταφύγιον εἰς
τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἔκλεισε τὸ δυνάμιον ποῦ
εἶχεν ἀποβῆναι προτοῦ προφθάσει νὰ ζήσῃ... Ὁ
ἄνδρας αὐτὸς ἦτο ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ὁ
Σωκράτης εἶχεν εὖρει καλὸν ὑπερασπιστὴν
τῆς τιμῆς του.

Ἡ σκέψις μόνον ὅτι θὰ ἡμποροῦσε νὰ ὀνο-
μασθῇ καὶ αὕτη «παλαιὰ φιλενάδα» τὴν ἔκαμε
νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. ROMEO

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΟΝΙΕΡΑΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΚΟΚΕΤΤΑΣ

«Ὁ κύριος συζυγός
μου πιστεύει πᾶν ὅτι
εἶναι πιστὴ διότι
λέγει ὅτι βλέπω πάντοτε
ὅλους τοὺς ἄνδρας ὡς
τέρατα. Ἀπατάται. Τὸν
ἀγαπᾷ ὅλους, ἀπ' ἐναν-
τίας, χωρὶς διάκρισιν
καὶ τοὺς ἀγαπᾷ περισ-
σότερον ὡς ἀπ' αὐτὸν.
Ἡμῶν δεκαεπτά-
ρον χρόνον καὶ κατὰ
μηνὸν δύναν μὲ ἐνο-
μῶν».

«Ποῦ θὰ εἶνε ἀντιγραφὰ
ἀπ' αὐτὸν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε κατὰ
κατανοήσας. Ἐλγα ὅς τὸσο καρδία ἔχουν
καὶ ἐκκολεθὲν μόνον ποῦ δὲν ἡμποροῦσαν
νὰ καθορίσῃ εἰς ποῖον ἔτρεπε νὰ τὴν δώσω. Ἀ-
γαπᾷ ὅλους τοὺς ἄνδρας, μόνον ὅμως ὅσον χρειά-
ζεται ν' ἀρχίσῃ καὶ νὰ ἀρχίσῃ εἰς πέρας μίαν μικρὰ
ἐρωτικὴ σχέσιν. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ποτὶ δὲν
ἡμποροῦσα νὰ δοκιμάσω ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον λέγουν
«μεγάλα αἰσθημάτων» καὶ θὰ μοῦ ἀρκέσῃ νὰ σὰς
ἐξομολογήσῃ τὸ πρῶτον μὲν ἐπισκοπῶν τοῦ ὁποῖου
ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε σχεδὸν ἀντιγραφὰ».

«Μήνας σχεδὸν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν ἡμῶν
ἐπαιρημένον» ἕνα ἀπόγευμα, καθὼς ἐπυροκίονον
μὴν εἰς τὸν δρόμον μου, συλλογισθόντων μερικὰ
παιχνιδία, ἀρκετὰ γέλοια, ποῦ μοῦ ἔκανε ὁ κύ-
ριος συζυγός μου. Ἐπειδὴ ἡ πείρα δὲν μὲ εἶχε
διδάξει ἀκόμη, τὸν ἐνόμισα πολὺ γελῶν, καὶ
ἡμῶν ἐξαιρετικὰ περίεργος νὰ μάρτυρα ὅτι οἱ οἱ
ἄνδρες κάνουν εἰς τὰς γυναῖκας τὰ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

‘Ο φίλος μας ὁ Νίκος Ἀγγε-
λίδης τοῦ κόσμου, κομψὸς καὶ
δενδὸς χορευτὴς, εἶχε γνωρι-
στῇ σ’ ἕναν ὁρὸν μετὰ τὴν χα-
ριτωμένην δεσποινίδα Ἐλενί-
του. Ἀπὸ τὴν πρώτην συγγι-
νὴν τοῦ ἥρεο, τὸν εἶχε κατακτη-
σει κυριολεκτικῶς καὶ ἐν ἀ-
πόγειμῳ τῆς ἐμῆς ἐστὶν γά-
μο. Φυσικῶς ἡ Ἐλενίτα δὲ-
χόμαζε χωρὶς πολλὰς ἀντιρρο-
σεις. Ἐλα ὅμως ποῦ εἶχαν
ἀντιρροσεῖς οἱ γονεῖς τοῦ Νί-
κου, οἱ ὅποιοι ἀναιρεῖσθαι
μεγάλᾳ πραγματῶν γιὰ τὸν μο-
ναρχικὸν τοὺς...

— Καὶ ποῖα εἶν' αὐτῇ τοῦ
θεοῦ τὰ πάθος; Ἐξέτασας πρῶ-
τα τὰ νῆδους τὸ μέρος λόγουσιν·
— Δὲν ἤξευρω τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ὄνομα
τῆς ἀπῆλθης· ὁ αἰσθηματικὸς Νίκος, λέγεται Ἐλε-
νίτσα Μακρή, μ' ἄρεσιν τῆς ἄρεσος, καὶ ἄλλα ὅλα
μοὶ εἶναι ἀδιάφορα.

Οἱ σὺνιγοι Ἄγῃ ὅμως δὲν ἐνυμφονοῦνται δι-
όλου. Καλῇ εἶνε ἡ αἰσθηματοποίηση ἀλλὰ μόνον
μ' αὐτὴν δὲν γίνεται τίποτε. Καὶ ἡ Κα' Ἀγῇ
ἐκκεῖθε καὶ βάλῃ διάφορες φῆλες τῆς καὶ πλη-
ροφορηθοῦν διὰ καὶ ἀριστερὰ περὶ τοῦ οἰκο-
γενεακοῦ τοῦτοῦ τῆς Ἑλενίστας. Σὲ τρεῖς ἡμέ-
ρες εἶχε μάθει πὸς ἡ Ἑλενίστα ἦτο κορὴ ἐνὸς
πατρὸν τραπέζιτον τοῦ ἐξοσσε μὲ τὰ μεγάλα
ἐκδομητά του καὶ οἱ γονεῖς τῆς ἥσαν ἀνδρω-
ποὶ πολὺ τὸν κόσμον. Τὴν ἰδίαν ἡμέρα ἐδόθη
ἡ ἑδεια εἰς τὸν νεαρὸν αἰσθηματοῖαν καὶ ἐξητήσῃ
τὴν κορὰ τῆς κορυφαίου Ἑλενίστας.

Μεταξύ μας να τὰ λέμε—ἡ Ἐλντίνοα ἦτο ἀ-
πέντορη καὶ καθάρσθησαν μόνον οἱ γονεῖς της
να κρατοῖν τὰ προσήματα. Ἐνθὲ δὲ με ταμπά-
τζίδια εἰσέπηρα ἐπιγιάναν παντοῖ, εἰς τὸ σπι-
τοῦ τους ἔργωναν πωχότατα, ἡ Ἐλντίνοα ἔκανε
ὁδὸς τῆς δουλειᾶς, ἡ Μητέρα ἔπαινε τὰ καὶ τὰ,
μὲ μόνον ἀκούων να τὴλῶσαν κανένα πλοῖσιον
γαμβρόν, ἐξώδεσαν τὰ ὀλίγα χρήματα ποῦ ἔλ-
γαν γιὰ τουαλέτες ποῦ τοὺς ἦσαν παρὰ τοῦτο
εἰς τὰ, συνανοτροφιάς, τὰ δατέρα, -τοὺς χορούς
κλπ. Κεῖνεις ὅμως δὲν εἶχε πατήσις εἰς τὸ σπι-
τοῦ να λῶῃ με πόσῃ πορθεῖν ἔργωναν τὸ ψω-
μοῦτοῖ. Ἦσαν ἕνα ἀρετὰ ἔμπνο παλινδὶ αὐτὸ
καὶ να ποῦ τοὺς εἶχε βγῆ εἰς καλὸ, διότι ὅλοι
τοὺς ἐφανάτουντο πλοῖσιον εἰσοδηματίας.

Ὅταν ἀνελήφθῃσαν τὸ αἰσθημα τοῦ Νίκου
ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρκετὰ ἐπίζηλος γαμβρός, γιατί
καὶ πλούσιος ἦτο καὶ καλῆς οἰκογενείας, ὁ κ.
Μαρκῆς εἶπε, ὅτι ἐπρεπε γὰ προσκαλέσων εἰς
νοσηα τοῦ "Αντ...

—Μπα, χριστιανέ μου, πώς θά τοὺς φέρομε
εἰς τὸ σπίτι; ἐκράνησεν ἡ κυρία Μαρκῆ. Γιὰ
νὰ ἴδωσιν δηλαδὴ πῶς δὲν ἔχομε οὔτε ὑπερήφεια!
—Τί εἰς μέλλει εὐσέλαι! Ἐγὼ ἐγὼ τὸ σπείδι
μου. Καὶ ὁ κ. Μαρκῆς ἐστὲτε τὰς προσκυλήσεις.
Τὴν ἡμέραν τοῦ γεύματος ἔφερε δύο σερβι-
τόρους καὶ μίαν μαγειρίσιν καὶ πού νὰ φα-
νταστοῦν ὁ ἀντίπαλοί μελλόντες συμπετέροι
ὅτι ὅλο σὺτὸ τὸ προσωπικὸν ἦτο ἐνδοκί-
αον ἔχον καὶ μίαν ψήφον!

— Πῶς θὰ τοὺς ἀναπαυδῶσάμε τὸ γεῦμα ἐ-
μεῖς; ἐσκέπτετο ἡ κ. Ἀγν.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, λέγει ὁ κ. Ἀγν. ἕκα-
στος ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του. Ἐμεῖς
δὲν ἐνόησε τί διὰ τοὺς εἰσοδήματα, ἀλλὰ τέλος

—Όσο γι' αυτό είμαι ήσυχη γιατί αύριο θά
μου έλθη μία καλή μοναξίσα.

Πράγματι τὴν ἐπομένην ἡ μαγείρισσα ἦλθε, ἀλλ' ἡ κ. Ἀγὴ ἠπόρησε ὅταν τὴν εἶδε διότι ἀνεγνώρισε τὴν μαγείρισσαν τῆς κ. Μακρῆ.
—Μὰ πῶς, ἐφυνε, ἀπὸ τοῦ στίτου τοῦ κ. Μακρῆ;
—Ποῖο στίτου τοῦ κ. Μακρῆ!

— Καλέ ἐκεῖ που ἐφάγαμε προχθές, που εἶ-
χες μαγειρέψει τὸν ὠμορφεὲς κοτολέττες;
— Ἀ. ναί... ναι... Τώρα θυμοῦμαι. Μὰ ξέρετε,
κυρία, δὲν ἐργαζόμην σ' αὐτὸ τὸ σπλίτ... μὲ εἴ-
χαν πάρει γιὰ μιὰ ἡμέρα μόνον μὲ ἐνοίκιο, κι

— Πῶς, πῶς!... Κι' ἐν δύο ἄλλοι σερβιτόροι;
— Κι' αὐτοί με τοιοίκον γὰρ μὰ ἡμέρα ἦταν.
"Αχ! τί τράβηξα, κυρία μου, ὥσπου νὰν τὰ
καταφέρω νὰ μαγειρέψω Ἑσπασα τὰ πόδια

μου ορεξα κι' αριστοτερα για να τους οικονομησω
καταστροφες και σεβριταια, γιατι δεν εχουν τι-
ποτε απ' αυτοι οι χριστιανοι. Τι ψωροσπιτο, Θεε
μου! Κι' ευτυχως που δεν ειχατε ορεξι, γιατι
αλλοιως ηταν αδυνατον να φθαση το παρ...

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Ὁ ἀτόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πω-
λείται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.

T. TRILBY

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Μόνη μέσα εις το αὐτομόνητον πού την ὠδήγησε εἰς τὸ Παρίσι ἡ δυστυχὴς ἡ Λινέττα, προσπαθεῖ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὸν ἴδιον τὸν πατέρα της. Πρώτῃν φοράν θ' ἀντιμετώπιζε μίαν ἐτοιμοθάνατον καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἐτρόμαξε. Ὑποφέρει ἀσθενήματα; ὅραγε θὰ τὴν ἐπρόφθανε, θὰ ξαναβρίσκετο τὸ γαλήνιον ἐκείνου βλέμμα;

Τὸ αὐτομόνητον ἔτρεχε μὲ λιγυγυῖαν ταχύτητα καὶ ὅμως τῆς ἐφάνητο ὅτι μόλις κινεῖτο· τὴν ἦτο ἡ ἀνυπομονή της νὰ φθάσῃ. Ἀδιάρκως εἰς ὅτι τὴν περιεστοίχιζε, παρετήρησεν ἐν τούτοις κάποιαν ἰδιαιτέραν κίνησιν λεωφορείου καὶ ἀμαζών καὶ δὲν ἤγγισεν ν' ἀναγνωρίσῃ μίαν κεντρικὴν ὁδὸν τῶν Παρισίων. Ὁ σὺν ἡλιατῶς τὴν ταχὺτητα σύμφωνον μὲ τὸν κανονισμόν, ἀλλὰ δὲν ἤγγισεν νὰ διευθύνῃ πρὸς ἕνα μικρὸν καὶ ἡσυχον δρόμον ὅπου καὶ ἐσταδμευσεν ἐμπροσὶς μίαν καγγελένιαν θύραν.

Ἡ Λινέττα ἐκατέρβηκε τρέμουσα καὶ ἐκτύπησε δεξιὰ δεξιὰ τὸν ἡλεκτρικὸν κώδωνα, συλλογισμένη μὲ τρόμον ποῖα θὰ ἦτο ἡ φοβερὰ εἰδήσις πού θὰ ἐμάνθανε μετ' ὀλίγον.

Ἡ θύρα ἦνοιξεν ἐπὶ τέλους καὶ παρὰ τὰς προσδοκίας τῆς Λινέττας μία ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους τὴν ὑπεδέχθη γελαστή, καὶ εἰς ἀγωνιώδη ἐρώτησιν τῆς τῆς ἀπήντησε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Ἐλνε καλλιτέρα, πολὺ καλλιτέρα καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐλπίω νὰ τὴν ἔχωμε πολὺν καιρὸ ἀκόμη μαζί μας.

Μία κραυγὴ χαρὸς ἐκ μέρους τῆς Λινέττας ὑπεδέχθη αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μετὰ προσώπων πού ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, ἔσπευσε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ λεπτομερεῖας: Λοιπὸν ὁ γατρός ἐλπίσει;

— Ὅχι, μόνον ἐλπίζει, ἀλλὰ εἶνε καὶ ἐγγελωδὸς ἡσυχος.

— Ὡ! εἶμαι τόσο εὐτυχὴς!

— Θὰ εἰσθε βέβαια ἡ Κυρία Ντωμόν;

— Μάλιστα.

— Μὰ περάσετε λοιπόν, σὺς περιμένει μὲ ἀνυπομονήν. Φοβοῦμαι μόνον μίπως αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ κοιμάται καὶ θ' ἀναγκασθῇ νὰ περιμένετε λίγο.

Ἡ ἀδελφὴ Σουζάννα τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ σαλόνι καὶ τὴν ἀφῆκε μόνη, αὐτὴ δὲ ἀνέβηκε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς. Ἡ Λινέττα κοινοῦσιν, συγκεκμημένη, ἐξηπλώθη τότε εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ τὰ ὄπλα τῆς χειρὸς ἐπηρεοποίησαν σχεδὸν μηχανικῶς: «Ἐλνε καλλιτέρα, ὁ γατρός εἶνε ἡσυχος, θὰ γίνῃ καλῶν».

Τὴν εὐτυχία βυθίσθη ἀπὸ μίαν τέτοιαν ἀγωνίαν πού εἶχε περάσει! Σὲ λίγο θὰ ἦτο εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, θὰ ξαναῆκε τὴν φωνή της, θὰ ξαναῆκε τὰ ματια ἐκείνα πού ἀγαποῦσε τόσο! Τώρα πού εἶχε κινδυνεύσει νὰ τὴν χάσῃ, ἤσθαιτο ἀκόμη περισσότερον πόσον ἀγαστή τῆς ἦτο καὶ θὰ τῆς τὸ ἔλεγε, θὰ τῆς τὸ ἐξεμυστηρεῖτο μὲ λόγια γλυκά.

Ἐορῶντο μὲν εὐχρηστικῶς καὶ ἔκαμε δύο-τρία βήματα ἀνὰ τὴν αἴθυσαν.

Ἦτο ἕνα μικρὸν δωμάτιον ἐπιπλωμένο μὲ ἀπλότητα ἀλλὰ καὶ μὲ πολὺ γούστο. Δύο μεγάλες πολυθρόνες, οἰκογενειακὰ κεϊμήλια, ἦσαν τοποθετημένα κοντὰ εἰς τὸ τζακί, εἰς τὸ μέσον ἕνα ἱερὰ ἐκείνη καὶ ἐπ' αὐτὴν ἐνα βιβλίον τὸ ὅποιον πῦθάνον νὰ ἐδιάρθαι ἡ ἀγάπη οἰκοδόμου λίγῃ πρὶν ἀσθενήσει... Ἡ Λινέττα ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ φυλλομενίσκῃ ἕνα λεύκωμα. Κατ' ἀρχὰς εὗρε τὰ φωτογραφίας τῶν γονέων τῆς, ὕστερα τὰς ἰδικὰς τῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεώς της μέχρι τὸν ἀρραβωνισμὸν τῆς καὶ τέλος τὴν φωτογραφίαν τοῦ Ζακ... Τὴν ἐκτύπησε γι' ἀτελείωτες στιγμὲς, ἐκτύπησε τὰ ἐκφραστικὰ ἐκείνα μάτια πού δὲν ἔμελλε ποτε πλεῖον νὰ ἐπανιδῇ καὶ ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ παρὸν στόμα τῆς. Πόσον μακροχρόνιον ἦτο ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ἐποχὴ!.. Μοινοὶ τώρα οἱ δύο κλεισμένοι μέσα εἰς ἕνα θεοράτον πύργον ἐπενοῦσαν μελαγχολικὰς ἡμέρας χωρὶς τὴν παραμικροτέραν ποικιλίαν. Καὶ μετὰ πόνον ψυχῆς τότε ἡ Λινέττα ἤρχισε νὰ συλλογίζεται πόσον ζωὴν θὰ προσέδιδε εἰς τὸν μονοτονὸν βίον τὸν ἕνα παιδικά... Πόσον εὐδύμοι θὰ ἐφαίνοντο οἱ σκοτεινοὶ διάδρομοι ὅταν θ' ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τ' ἀργυροῦσιν γέλωτα τοῦ καὶ πᾶς ὅλα θὰ ἤλλαζαν ἀμέσως ὅπιν.

— Ὡ! πὼς θὰ σ' ἀγαποῦσα μικρὸν μου, ἐπιθύρουν τὰ ὄπλα τῆς χειρὸς, θὰ ἦμουν γιὰ σὲ μὴτέρα τόσο φιλόστοργη, τόσο προσεκτικὴ ὥστε δὲν θὰ σ' ἀφήνα ποτε ν' ἀρρωστήσῃς, θὰ σὲ φύλαγα ἀπὸ κάθε κακῶ... Θὰ μ' ἐκτύπησες μὲ τὰ γλυκά σου τὰ ματάκια πού θὰ ἔμοιαζαν μὲ τὸν Ζακ κ' ἐγὼ θὰ ἦμουν εὐτυχισμένη!.. Μικρὸν μου, ἀγαπημένον μου! μὰ γιατί δὲν ἐρχάσαι λοιπόν;

Ἐσπύοντο τὰ ματια τῆς πού ἦσαν θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ προσπαθοῦσε νὰ διωχῇ αὐτὰς τὸς σκέψεις πού τὴν ἐβασάνιζαν, ἀλλὰ τῆς ἦλθε καὶ ἐπιθυμία, διότι τὴν στιγμήν αὐτὴν ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἡ ἀδελφὴ Σουζάννα μὲ τὸ γέλαστον τῆς προσώπον, τῆς ἀνῆγγελεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τῆς εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ τὴν ἐπερίμενε.

Λίγῃ συγκεκμημένη τότε ἡ Λινέττα τὴν ἠκολούθησε καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐυλόκοιτο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς προσφιλοῦς ἀσθενούς, ἀλλὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ μόλις ἀντίκρουσε τὸ πρόσωπον τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἔμεινε καμφομένη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· τὴν ἦτο ἡ μεταβολὴ ἡ ὅποια εἶχεν ἐπελθεῖ εἰς διασπῆμα ὀλίγων ἡμερῶν. Τὰ μάτια εἶχεν χάσει τὴν συνήθη τὸν ἐκφραστικὸν καὶ εἶχεν μαύρους μεγάλους κύκλους, τὴν ἐκτύπησαν δὲ σὺν νὰ μὴ ἀνίσταντο πλεῖον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τέλος τὰ ὄπλα τῆς χειρὸς ἐκίνηθησαν ἀμυδρῶς καὶ ἡ Λινέττα ἤκουσε μίαν φωνὴν πού ὅμοια μὲ ἑλαιοφὸν ψιθυρὸν νὰ τὴν προσκαλεῖ μὲ ἀγαπῇ:

— Πηλαιοῦσα, ἀγαπημένη μου, ἐφοβόμουν τόσο μὴν πεθάνω χωρὶς νὰ σὲ ξαναῖδω...

Καὶ μετὰ μάτια δακρυσμένα τότε ἡ Λινέττα ἐπλησίασε καὶ ἐγονάτισε κοντὰ τῆς, ἀδυνατοῦσα νὰ προφύγῃ λέξιν.

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου, τῆς εἶπεν ἡ ἀσθενής, τώρα πεῖ εἶμαι καλὰ ὥστε δὲν ἐσπῆματε φαίνεται ἀκόμη ἡ ὥρα μου...

— Μὰ θεῖα, γιατί νὰ μὴ μὲ ἐλδοποιήσῃς ἀμέσως μόλις ἀρρωστήσῃς; Θὰ ἐρχομουν γὰρ μείνω μαζί σας νὰ σᾶς περιποιούμαι νύκτα καὶ ἡμέρα...

— Τὸ ξέρω, Λινέττα μου, ἀλλὰ ν' αὐτὸ ἀκριβὲς δὲν σὲ ἐλδοποιήσῃ. Μὴν ἐρχῶς τόσο χρησὶμὴ εἶσαι εἰς τὸν Ζακ...

Ἡ κοινὴ τῆς ἐλαφρὸς θόρυβος καὶ ἡ Λινέττα ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν ἀδελφὴν Σουζάνναν ν' ἀνοίγῃ σιγὰ τὴν θύραν καὶ νὰ φεύγῃ διακριτικῶς ἐνηγκαλισθὴν τότε μὲ περισσότεραν ἀκόμη στοργὴν τὴν ἐξαδέλφη τῆς καὶ τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα: Μόλις γίνετε καλὰ, θὰ ἔλθετε νὰ κατοικήσετε μαζί μας εἰς τὸ Παριεῦ... ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς θὰ σᾶς ὠφελήσῃ καὶ θὰ σᾶς προσέχῃ τόσο, ὥστε δὲν θ' ἀρρωστήσῃτε περὶ.

Τὰ λόγια αὐτὰ συνεκίνησαν τὴν ἐξαδέλφη Μαρίαν καὶ ἕνα δάκρυ εὐγνωμοσύνης ἔβρεξε τὰς ὄψεις παρειάς τῆς.

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

— Ὁ γιῶννης σοὺ ἀπαντᾷ ἀντ' ἐμοῦ! ἐπιθύρουν θλιβερός ὁ Μιμήκος.

— Μιχαλάκη, φίλε μου, φανερὸν ψυχραῖος... σκέψου λογικά... Εἶνε σιγηρὴ δὲ νὰ χαίρῃς αὐτὴ καὶ διὰ τὴν νύκτα. Ἀποτινᾷς μὰ γιὰ πάντα αὐτὰ τὰ παιδαριώδη προαισθήματα καὶ ἐλα εἰς τὴν πραγματικὴν κατάσταση, ἀφοῦ ἡ πραγματικότης τόσο ἐυμένως σοὺ προσμελεῖ, ἐπέμεινε δὲ Κλέαρχος.

— Σήμερον πῦθάνον, ἀλλ' ἡ αἴθριον μὲ τρομάζει... μὲ παγώνει!

Καὶ ὁ Μιμήκος, προσφύων τὴν φράσιν αὐτὴν μὲ κάποιαν φρικασίαν τρόμου, δὲν ἔλεγεν εἰμὴ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς ζωῆς του διεκρίνετο πράγματι τὸ ματρὸν φάσμα μίαν συμφορὰς, ἀπωτέρας μὲν ἐσέτι, διαρκὲς ὅμως, μὲ βήματα βραδεῖα ἀλλ' ἀσφαλὴ προσεγγιστοῦσης.

Ὁ σάρας τῆς συμφορᾶς αὐτῆς τὸν κατέτρωγε.

Μικρὸς ὅταν ἦτο ἀκόμη, μὰ γρηὶ ταιγάνια, ἀπὸ τὰς ἀποστεωμέναις ἐκείνας ἀθλίας ὑπάρξεις, τὰς ὁποίας συχνὰ τότε ἐβλεπον οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν, προσφερομένης νὰ προεῖπον τὸ μέλλον τοῦ διαβήτου ἀντὶ ἐνὸς συμπεριεῖται, εἶχεν ἐκφέρει καὶ διὰ τὸν Μιμήκον ἕνα ἀπαίσιον χρησὶμόν. «Ἐοῦ, παιδί μου—τὸν εἶπεν—ἔχεις μεγάλῃ καρδιά, πολλὰ μάτια σου σὲ καμνιά γυναῖκα, νὰ μὴν τὴν ἀγαπήσῃς καὶ τὰ σωστά σου, γιατί τὸ μαράσι τῆς θὰ σὲ φάγῃ. Παῖζε, γέλασε, μὴν ἀγαπήσῃς ὅμως ποτὲ σ' ὅλο τὸ βίο σου, παιδί μου, εἶται καλὸ νάχῃς, κ' ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύστη».

Ὁ Μιμήκος προσεπάθησε νὰ μὴν ἀποδώσῃ σημασίαν εἰς τὸν χρησὶμόν αὐτὸν, προσεπάθησε νὰ γέλασῃ, νὰ τὸν ξεχάσῃ ἄλλ' εἰς μάτην. Εἶνε μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀδελφῶς προσκολλώμεθα εἰς τὴν σκέψιν μας καὶ τὴν βασανίζου, τὴν ἀπασχολοῦν διαρκῶς, ἀπομυζοῦν κάθε μας ἱκμάδα καὶ καθιστοῦν τὴν ζωὴν μας μαρτυρικὴν. Καὶ παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μας δὲν κατορθώνομεν ν' ἀπαλλαγώμεν αὐτῶν. Κατ' ἀνάλογον τρόπον εἶνε καὶ μερικὰ προαισθήματα, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἀπᾶς ἐνσπινωθῶν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας, μᾶς τοιβελλίζου διαρκῶς τὸ μυαλὸν μας, καθιστοῦν τὴν ζωὴν μας μαρτυρικὴν, ἀνυπόφορον. Ζῶμεν διαρκῶς μὲ τὴν προσδοκίαν ἐνὸς κακοῦ, καὶ ἐξασκεῖ ἡ προσδοκία αὐτὴ τὸν βλασφημικὸν ἐπίδρασιν ἐπάνω μας, ὥστε εἰς τὸ τέλος καταντᾷ νὰ ἐπικαταμῇ νὰ ἐλθῇ μίαν ὥραν γρηγορώτερον τὸ κακὸν αὐτό, διὰ ν' ἀπαλλαγώμεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν ἐφιαλτικὸν τῆς.

Ἐτοί καὶ τὸν Μιμήκον ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης ἡμέρας τῆς συναντήσεώς του μὲ τὴν γυναικαὶν ὁ σάρας εἰσέδυσεν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἤρχισε νὰ τὴν κατατρώγῃ.

Ἦτο ὁ σάρας τοῦ θανάτου!

Καὶ μέχρι τοῦδε μὲν ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐτρόμαζεν. Ἐσώτερος χαρὰς, γενναῖος, ἐκ φύσεως σκεπτικιστὴς ὁ Μιμήκος, ἤδυνάτο νὰ κρίνῃ ψυχραῖος τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ν' ἀποβλέπῃ πρὸς τὸν θάνατον ὡς πρὸς λυτρωτήν. Πρὸ ἐτῶν μάλιστα ὅταν ὁ μικρότερος ἀδελφὸς του ἠτοκίσθησε διὰ λόγους φιλοτιμίας καὶ εἶδε τὸν θάνατον ἐκ τοῦ συνέγνευ, ἡ ἐξοικειωσίς του μὲ αὐτὸν κατέστη μεγαλειότερα. Καὶ ὅταν ἀκόμη διὰ πρώτην φοράν συνήντησε τὴν Μαίρην καὶ ἐδοκίμασε τοὺς πρώτους νυμφίους τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν καρδίαν του, ἐνεθυμῆθη τὸν χρησὶμόν τῆς ταιγάνιας, εἶδε τὰ φάσμα τοῦ θανάτου διαγραφόμενον εὐκρινέστερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς του, τόσῃ περισσοτέρῳ, ὅσον διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει μίαν Παλατικίαν, ἱσταμένη πολὺ ὑψηλότερα ἀπ' αὐτὸν καὶ ἡ μετὰ τῆς ὁποίας ἐνοσίς του κατὰ συνέπειαν ἦτο ἀνέφικτος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐτρόμαξεν. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἡ ἰδέα τοῦ ἀνικανοποίητου ἔρωτος τὸν ἐτρόμαξε περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου.

Τώρα ὅμως εἰς ἔμαθεν ὅτι ἀγαπάται, ὅτι ἐκείνη ἐξήρτα τὴν ζωὴν τῆς ἀπὸ τῆς ζωῆς ἐκείνης, ἡ ἐπίγνωσις δὲ τῆς ζωῆς του ἦτο καταδικασμένη τὸν ἐφοβίσει, τὸν ἐπάγωνε πράγματι, τὸν ἐτρέλλανε.

Ὅχι! γίλιος φορὸς ὄχι! Ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐφοβίσει, ἀλλὰ τώρα δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ. Τώρα δὲ εἶχεν εὖρε τὸν παρὰδίδον τὸν εἰς τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμούς τῆς ξανθῆς Τευτονίδος, τὸν κόσμον τοῦ ἐφάνητο ὡραῖότερος, τὸν εὐρισκον ἐξαγνισθέντα, τὸν ἡγάπα καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς αὐτὸν, διότι ὅσον καὶ ἂν ἦτο χροιστάνος, προετιμὰ ἀπείρως τὸν παρὰδίδον τὸν γαλανὸν ἐκείνον ὀφθαλμὸν ἀπὸ τὴν Ἑδὲμ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Τώρα δὲ ἀκριβῶς πού ἤθελε νὰ ζήσῃ χάριν ἐκείνης, τώρα στενιώτερον ἤρχισε νὰ τὸν περιορίσῃ τοῦ θανάτου τὸ φάσμα.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο αὐτὸς μόνον ὁ ἀσπαίρων εἰς τὴν μαύρην αὐτὴν ἀπόγνωση!

Καὶ ἡ Μαίρη ὑπὸ τῶν ἰδίων θλιβερῶν προαισθημάτων κατεῖχτο. Βλαστὸς στρατιωτικῆς γερμανικῆς οἰκογενείας, ἀνατραφεῖσα μέσα εἰς τὸ αὐστηρὸν τῆς πενταρχίας περιβάλλον, ἡσθάνθη παιδικὴν ἀκόμη, τὰ περὶ τῆς ἀτομικῆς τῆς ἐλευθερίας ν' ἀποκόπτονται, συνήθειαν καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων τῆς, ὡς εἰς κατὰ μοῖραν καὶ ἀναποτρεπτοὶ καὶ περιορισμένη εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ παρθενικοῦ τῆς κοιτῶνος, συνήθειαν καὶ ὀνειροπολῇ. Ἡ δὲ ὀνειροπόλησις ὅσον καὶ ἂν διὰ τῆς φαντασίας δημιουργῇ κόσμον εὐτυχῆς καὶ ὑπερτέρας, πάντοτε καταλήγει εἰς τὴν μελαγχολίαν, ἀκριβῶς διότι ὁ ἀνθρώπος κατανοεῖ τὸ ἀπληροῦσθαι τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν κόσμων. Κατόπιν ἦλθε τὸ γεγονός τῆς ἀντοκτονίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς διὰ λόγους ἐρωτικῶς καὶ τοῦ γεγονὸς αὐτοῦ, ἐμπούσαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς, συνετέλεσε ὥστε εἰς τὴν σκέψιν τῆς ν' ἀδελφωθῶν ὁ ἔρως μὲ τὸν θάνατον, νὰ γίνοντο αἱ δύο αὐταὶ ἰδέαι ἀχώριστοι! Ἀργότερον, ὅταν ὁ πατήρ τῆς τὴν προέπεμπε κατεχομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ αὐστηραὶ συμβουλαὶ αὐτῆς νὰ προσέχῃ μῆπως «ἐκεῖ κάτω» ἀγαπήσῃ, διότι ἡ καρδιά τῆς προωρίζετο διὰ Γερμανίαν, ἡ καρδιά τῆς συνεσφίχθη ὡς ὑπὸ τὸ κράτος κάποιου ἀοράτου κινδύνου, περυνγίζοντος ὑπὲρ τὴν ἑανδοπλάκαμον ὡραῖαν κεφαλὴν τῆς. Καὶ ὅταν πλεῖον ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀντίκρουσε τὸν Μιμήκον, ἡσθάνθη ὅτι τὸν ἡγάπα καὶ ἔμαθεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἡ ἰδέα δὲ ὅτι πατήρ τῆς δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ τὴν ἐνωσίν των, ἐνέτεινε τὰς θλιβεράς σκέψεις τῆς. Καὶ ἐδέχθη τὸν ἔρωτα ἀδελφομένον μὲ τὸν θάνατον ὡς ἐπιταγὴν τῆς σκληρᾶς ἐμμομένης.

Ὁ σάρας τοῦ θανάτου κατέτρωγε τὰς δύο ἐρώσας ψυχὰς. Καὶ πρὶν ἀκόμη αὐταὶ δυνήθον νὰ ἐπινοωθήσονται πρὸς ἀλλήλας, εἰς τὸ ἀδύνατον ἐρωτικὸν τὸν αἰσθημα παρέσχεκεν ἀπὸ τοῦδε ὡς παῖδος ἀνάδοχος ὁ Χάρος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἐπειδὴ ἐβαρέθηκα νὰ γράφω διαρκῶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια καὶ ἐπειδὴ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες εἶνε πολὺ βαρῆκοι, θέτω μὰ γιὰ πάντα τοὺς ἐξῆς ὅρους, διὰ τοὺς ὁποιοὺς ποτε ἀλληγογραφῶντας μετὰ τῆς «Σφαίρας».

Καθὲς ἀναγνώστης εἰς καθὲς γράμμα του ὀφείλει νὰ σημειώσῃ καθαρογραμμένον τὸ ὄνομα του, τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸν ψευδώνυμόν του ἐὰν ἔχῃ.

Ἀπαραιτήτα καὶ τὰ τρία, ἀδιάρκως ἂν τὰ τυχόν δημοσιευόμενα ἔργα του θέλῃ νὰ ὑπογράφονται μὲ ψευδώνυμον.

Μόνον οἱ ἀτομικῶς πρὸς ἐμὲ καὶ δι' ἀτομικὰς μὲν ὑποθέσεις, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ἐν τῇ «Σφαίρᾳ» συνεργασίαν των, ἐπιθυμοῦντες νὰ γράψωσι, πρέπει ν' ἀπευθύνουν ἐιδικῶς πρὸς ἐμὲ ἢ πρὸς τοὺς ὑπὸ ψευδώνυμα τακτικῶς συνεργάζονται μὲ τὰ γράμμά μου. Οἱ λοιποὶ νὰ διευθύνουν τὰς ἐπιστολάς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Καθὲς ἀναγνώστης ἀναγερόμενος εἰς προγενέστεραν ἐπιστολὴν του, πρέπει νὰ γράφῃ ἐκ νέου τὸ ζήτημά του ἢ τὸ ἔργον του, διότι τὰ γράμματα τῶν ἀναγνώστων, καὶ τὰ μὴ ἐγκρινόμενα ἔργα δὲν κρατοῦνται π. ε. τ. α. ι. ἀνεξαρτήτως μολὶς διαβασθῶν καὶ δοθῇ ἀπάντησις. Καθὲς συνεργασία γίνετα δεκτὴ καὶ δημοσιεύεται μὲ τὴν οἰκίαν τῆς ἐπ' ὅσον ἐγκρίνεται. Ἀπαράδεκτα μόνον εἶνε αἰρηγοῦσα, ἀντοκτοκίσις, ἀνέκδοτος, φιλοσοφίματα, χρονογραφίματα, ἔργα ἀντιγεγραμμένα, καὶ ἐν γένει κομμάτια ὑπερβαίνοντα κατ' ἔκτασιν τὸν ἐν τῇ τῇ στήλῃ τῆς «Σφαίρας».

Εἰς τοὺς μὴ συμμορφούμενους πρὸς τοὺς ἀνω ὅρους, οὐδεμία διδεται ἀπάντησις.

Ἐγκρίνω: Μ. Γιαννάτου Ἀθηνῶν. Ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον (δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὸ προηγουμένον) εὐχαριστῶ, Γ. Β. Βερώνη, Π. Ποταμίτη, Ι. Φίλιου Ὁ τραγοφῆς, Π. Παντοφῆς, Κ. Τρουκιδί, Χ. Χ., Μ. Καραλλά, Ὁ ὁπαδὸς τῆς ὁραφῆς.

Τὸ δικὸ σας: δ-ἰς Αἰμ. Πέτρο. Εἶνε ἀρκετὰ καλογορημένον, ἰδίως ἡ πρῶτη παράγραφος τὴν ὁποῖαν ἀντιγράφω ἐδῶ:

«Ὁ ἥλιος ῥίχνει τίς στερνὲς ἀχτίδας του σὲ τὸν ἐρωτευμένον πού ἀποχαρᾶται τὸν ἐν καλῇ τῇ γιὰ τὰ ξένα τῆς ῥίχνει τίς τελευταῖες ματιές».

Ἡ εἰκὼν εἶνε θαυμασία. Τὸ ἔργον ὅμως εἰς τὸ σύνολόν του εἶνε ἀπ' ἐνὸς μεγάλο, ἀπ' ἐτέρου πολὺ μελαγχολικόν. Στελεῖται μὲν ἄλλα πλὴν λυρικὰ καὶ εὐχρηστικὰ τὰ ἐν γράμματι. —Τὸ ἴδιον καὶ σὲς, κ. Π. Χατζηγεωργίου, Ι. Μορένο, Α. Ἀστερ, μελαγχολικὰς ἀτέλειαι, νύχτα, φεγγάρι, πόνος, ἀπὸσις, δάκρυα... γιατί; Διὰ νὰ γράφῃ ἕνα περὶ κομμάτι δὲν ἀρκεῖ νὰ θρηγῇ κανεὶς; πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ πῇ κατὰ πρωτότυπον καὶ τοῦλάχιστον, ἂν ἐπιμνησθῇ, νὰ θρηγῇ δικαιοτυπῆς. —Σεῖς κ. Ν. Στουαζι—ἔχετε κάποιαν δύναμιν εἰς τὸ γράφημα σας ἀλλὰ δὲν ἐκτελεῖτε καλὰ. —Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Αἰσώπου τὰ στίγματα δὲν εἶχαν ταράσσῃς. Ι. Βασαλειδῆς, οὐτε δημοτικῶς ἔργα ἠθικοπολιτικῶς. —Εἶνε πού εἶνε δικόλοιν νὰ γράφῃ κανεὶς ἕνα ποίημα τῆς προκοπῆς, ὅταν τεθῇ καὶ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς ἀκροστιχίδος, τότε εἶνε πού τὸ ποίημα γίνετα ἀσυνάρτητον καὶ ἀκατανόητον, ἂν δὲν εἶνε τεχνίτης. —Δὲν εἶνε καλὰ τὰ δικὰ σας κ. Π. Γ. Ζαχαρίου, Ι. Κατσουλ, Γ. Σβρό, Μ. Καραβίδ, Κ. Μανωλε, Κ. Γ. Χρηστίδ. Εἶπα διὰ γιὰ γράφῃ κανεὶς ἕνα ἔργον πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ εἰπῇ κατὰ πρωτότυπον κ' ἐνδιαφέρον ἄλλοιως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφῃ καθόλου. —Αὐτὴ ἡ ὑπερκαθαροῦσα ἔχει κατανήσει ἀνίστοτος κ. Α. Λ. Πάπ. —Αφοῦ τὸ ἐδήλωσα ἐγὼ, περικτενεῖ ἡ δική σας δήλωσις κ. Π. Μπεφάν. —Εἶνε ἐγκρινόμενον τὸ «Ὀνειρον-Πόνος» κ. Γ. Πασσά καὶ ὑποθέτω νὰ μὴν σᾶς πταῖω ἐγὼ, ἂν ἐσέτι δὲν ἐδιδάσκατε τὸ ὑπ' αἰδ. 82 φύλλον. —Τὰ φιλά στοιχεῖα εἶνε γιὰ νὰ παύσῃ περισσοτέρῳ ὕλην τὸ φύλλον καὶ σὲς παραπονεῖσθε κ. Α. Μπαρῶν; Ἐγὼ εἰδικὸν συνεργάτην κ. Ι. Μπαρῶν. —Διαβάστε τοὺς παραπάνω δροῦς καὶ συμμορφωθῆτε κ. Π. Θεμ. Δ. Χατζηγιάννη, Β. Καμπλιανῆ καὶ Δ. Ἀρβανίτη.

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'λί μ'
Τι νάν τὰ πούλουγάμ
κι νάν τὰ ψ'λουκου-
νίζ'μι, ούρη καλλιακού-
δα μ', τὰ μ'σά τ'ς χιλιά-
δας δέκα είνι—δέκα νάν'
ή μέρες σ' έτο' νά βάλ'
του χιράκι τ' ού 'Αη-
Σκάθαρους. Μπήκεις γιά
δέν μπήκεις άκόμα; Είνι
νάν τώχ' έκ' γιννιτής ού
άνθρουπους γιά νάν τούν
άγαπών οί γ'ναίκες κι
άπ'άμα δέν είνι γλυκου-

αίματος, άντίου γλαφέντζα! Γιά πάρι παρά-
δ'γμα άπ' ήλόου μ' κι άπ' τ'ν άφιντιά μ'. Τι
έλιμ ήγώ; ήγώ έλιμ ήγώ, ού ύπουφινόμινους, ένας
παληουσαιυιάς σά πέρα, π' άμα τούν κόψ'
κίνα ιφτακίνητου, ούδι νιά δικάρα άπουζήμι-
σο' δέ θάν μ' δώκ'νι. Κι μουλантата άμα του
σκούφου τ' άφ'λότ'μου κι κάνουν κανιά ψύχα μα-
νικουρ στού φέσι μ', ντε ρέ ντε, ποιός μί βα-
σταίει τότινις! Ούδι μ' ούλου του άρσάκειου δέ
συνβιάζ'μι—έ ρέ κι μ' έβαιναν νιγβέναγα ήκί
μέσα! Τι του διάουλου! ήγώ μαντέκα βάνου
στού μ'στάκι μ' γιά ούδ' τ'ν πινάν τὰ κορι-
τσόπ'λα κι έρχονται κι κουλλών σάν τσιρουπού-
λα σ'ς ξώβριγγις; Κι ήμ'δής τοΐφιρι ή κ'βέν-
τα, άκ' νά πάρος σκέδγιου πiri πώς του τριβ'νι
του πιτέρ' κι τ' άπουδέλ'πα.

Πήγα προσηέ στά Πιράκια νά πάρ' άέρα
φρέσκουν άπό κείον π' κουπανās λού, ούρη
σουσουράδα νύχτα μέρα. Διαβαίνοντας του λ'-
πόν άπ'όνα σιτί, στέκουνταν σ'ν πόρτα ένα
δουλ'κό κουντόχουντρον κι καρδαμουμένον,
σώσουν κύργι τούν λαόν σ' κι κάτ' παραπάνου.
"Άλλου νά στού λιέου κι' άλλου νά στού μου-
λουγάου, μαναράκι πράμμα τ' γολάτου. Μι χα-
μουτήρμει, χαζουγιάζει κι' άνασινιάζ'".

—Τι έχ'ς ούρε καλό μ';—τ'ς λιέου—Τού γλυ-
κό σ' σ' έπιασι μαθές κι' άγκουμαχάς;

—"Οί, πέρι έχου ένα σφάχτ' σ'ν καρδιά μ'
μ' λιέει.

—Σφάχτ' σ'ν καρδιά, ούρη τσούπρα μ';
Βέι ού έρμους κι' ήγώ θά στούν γειάννου.

—Μπουρείς; μπουρείς;

—Μπορώ λιέει! "Όσου νά ελπίς κίμινου είσαι
καλά κιάλιε, μόνε πάμι παραπανούλια ήδω κατά
του Δ'καβητό, γιάι ατίνηους ού σφάχτ'ς, θέλ'
έμιοναχάσμα γιά νά πιράς".

Κι τ'ν έμιοναχιάζου π' λιές σ' έναν άνηφου-
ράκου κι' άπ'ε πού σέ πουνει κι πού σι σφάζ'ς.
Μι κατ' ήντριβές άπέδου, κάτ' σιηθουσκουηεις
κι χαϊδουγαργαλισματα κι ζαχαρουλ'γάματα κι
τά ρέστα τ'ς πατατός, άρχίν'σα νάν του συνε-
φέρον στά σγ'καλά τ' του τσ'πί. "Απ'άν σ'ν
καλλίτιση στιγμή... φρεστ... κατασκούμπας! Κά-
νου έτα' κι γλιέπου έναν χουρουφιλακα άπ'
έλι φανερουθή μπρουσιά μας σάν ήνιδιαστική
έμφουδους τ' πιζίκου κι μάς έκουπι σ' μέσ' ού
θειουτούμπ'ς.

—Καλώς τὰ κάνετε, μ' λιέει γιλώντας.

—Κουτιάσι νά φάμι, τ' άπουκρίνουμι.

—Τι κάνετε αύτού;

—Τ'ν προσιφκή μας.

—Μπορούμε νά πάμε στο τμήμα;

—"Οί μην π'ράξι... καλά ήμαστι κι δώ.

Μ' πού νά πάρ' άπου κ'βέντα. Καλά κι σών
μέσα ήθιλι νά πάμι.

—Ούρε, σ' άστεία κραίν'ς γιά στά ψέμματα
κ'βεντιάεις; τ' λιέου. Καλά ήγώ δέ, έ γνοιάζ'
πάου δι στού τμήμα, πέρι κι στούν "Αργειου
Πάγου νάχου κι' δροναιά τώρα μι τ'ν κήφα.

Μ' ήκούτου του κακότ'χου του κ'ρίστ' τι σ'
χρονιτάει νάν του κ'ν'ς μπουμπή κι μαντάρα
σ' ούλ' τ' γειτουιά; Δέν του λ'πάσι τ' άφαλου;

Τέλους μωδουκι κι κατάλαβα πώς ήθιλι κο-
λόκουρου, τώριξα ένα δίφραγκου κι κόμπουσα
τσ'γάρα κι' έτο' γλύτρουσμαν άπ' τὰ χέρια τ'.
Τι του θέλ'ς όμους άπ' όδου νάν τὰ συνβιάσ'-
μι, του δουλ'κό τοΐχι πιάκι τιταρταίους πιρι-
τός. Γιά... αύτίνα τὰ κιάκι έχ' ή "Ανθήνα. Πας
νά κ'ν'ς του καλό κι' έχριτι ου άλλους κι σι
κόβ' άπ'άν σ'ν ήκίεσ'ς του κατήκουντους.

Μπουρείς νά κ'ν'ς έτα' προκουηί;

Ταύτα κι μένου
Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Πρό κατ' άπ'τός
ήγουν τελεπαίως
εις βαλβάτος κορέος
τσιμβήσας με
έν τή ριν ένγαρσίως
πρός πέσιν αίμάτων
τζαμβηδόν και σελεμώς
μοι ήλάλαξε
τόν άδόξασθον αίσίως
και περισαμένης της μυτός
χονδροειδώς
έγένονεν ώσει μελινζάν
ίμιαμπαϊλνδι
και παρμεζάν
τό όποιον
μετά έν θυμώδεν σπερίον
δίκην κάλος
βλ' συροίς και μεγάλος.

Ούχ δ' έμβορών εξαγάγι την έμπατού μίξ
και γόρ έκβαίνων μετ' αίματος άναμίζ
κινδυνέπει νά μοι καταπέση ή προίξ
και ποσώς έφευρένοι κυμφίαν,
οί γάρ βοληθήσεται παρείν τηλικούτηνάοχημάν;
Ούχ γινώσκετε, ήγαπητοί, την παροιμίαν
ήπερ φασιν τυφλή οδός ή κληματαρέα
τήν άπεσθράβωσεν του γαιδάρεος ή ούρεά;
τό όποιον

άπτά τραβώμεν έξ των νύκτωρ ζωυμφίων.

Ο "Αγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ."

ΤΑ ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΤΖΑΝΕΤΤΟΥ

[Ο Τζανέττος άνερχόμενος εις τόν "Αρην
βλέπει άπ' εκεί επάνω την Γην με το κυάλι
και λέγει προς την Μαντίναν:]

Μωρε Μαντίνα, βλέπω εκεί κάτω
και του Κλωναρίδη τὰ ψυγεία
πού άποθέσανε τὰ κατεψυμένα χρέατα
έτσι χάρις την ύγεια
και τώρανε τὰ ξανασηκώσανε
μέ πομπές και με μεγάλη συνοδεία
κ' έτσι τὰ καυμένα τὰ βόδια είχαν την τιμή
νά τουό κ'ν' ή Μπουρλούμης και την κηδεία.

Βλέπω και τὰ τραμ τ'η όδ'ς Σταδίου
πού σταματούν αλώνα
και τσου έπιβάτες πού κατεβαίνουν και τὰ σπρώ-
γιά νά τὰ φθάσουν στην "Ομόνοια [χνου
και βλέπω και την "Εταιρεία
πού κάθε μέρα αυξάνει τοή τιμές
κι' όλο και γυρεεί δεκάρες
σάν νάνε ή νέος Σακουλές

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΙΜΗΣΕΩΣ

Ο Κύριος.—Τί; Μεθυσαμένον πάλι τόν
βρ'ηκες;

Ο "Υπηρέτης.—Δέν φταίω γ'ώ, άφεν-
τικό. "Εμαθα πώς θά υπερετιμώθ' ή ρετσίνα
και γι' αυτό βιάστηκα νά πλώ δσο μπορούσα
περισσότερη, πριν άκριβήν'η!...

Του Βλάμη τὰ καμώματα

ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Παρατράγουδα είχαμε πάλι πίσω την προσε-
χές Τετράδη, ρέ Μανιώ φιλήσυχη, γιατί, γλέ-
πεις, δέ σ' αφήνουνε νά κάσης φρόνιμα οί
άλογόμυιγες—νομίζω; Καθόμουνα στην ταβέρνα
μέ κατι ποληόφιλους κι' έκαναμε άγώνες δρό-
μου στο κατεβάζω τις μισές—άντιλειτουργίαι; Σε
λιγάκι έρχεται μια ρομπία κι' άρχίνηξε νά παίξη
κάποιο σονέτιο—τό λέω καλά γιά μήμπως και
θέλει με τρία ταύ;

—Αυτα αύτά τὰ έξ "Εσπερίας, ρέ βλάμη—
λέω του λατερινατζή—και βέρα μας το χασά-
πικο' νά φέρω καμιά βότρα.

"Ημουνα στα πράμματα κ' είχα θυμηθ'η και
σένα, ρέ φρένο της καρδιάς μου, και γιά δαυτο
—μ' ένόησες;—ήθελα νά κουνηθουν τὰ αί-
ματα λιγάκι. Του δίνω μια δραμμή γιά τόν
κόπο του κι' άγάντα το χασάπικο. Είπα όμως;
δέ σ' αφήνουνε οί άλογόμυιγες! Πετιέται κά-
ποιος από άλλο τραπέζι και λείει το λατερινα-
τζή νά παίξη την Κορδελλιωτίσα. "Ε ρέ Χρι-
στέ μου, τὰ πάθη σου σάν τ' άκουσα!

—Ρέ σί, ποιός σούπε, ρέ άμπελοφάσουλε,
πώς δέχουμαι διακοπές—του κ'ν'—κ' έρχεσαι
και με διακοβεις και μου πριτσάλλεις το γού-
στο; Ρέ σεις, τί κάθεστε ναι δέ με βαστάτε
γιά νά μην τοις γεμισω γιακάδες, το γεννάδα.
Και του ρίγνουμαι, τότε μαγκώνω από το ψαρο-
κόκκαλο και πάνω χέρι.

κάτω χέρι σέ τρία μινούτα
ήτανε γιά νά πάη νά
δώκη την παραιτήσι του
από άνθρωπος. "Όλα τὰ
σκέδια του μποξ άπάνου
του τὰ δοκίμασα—ναι γιά!
Το καλό είνε πού δέν
ήρθε κανένας ψύλος της
άστυνομίας νά με τοιμπή-
ση, γι'αυτί θάν του ρούφαγα
κι' αύτουνο το αίμα και
τότες θήχαμε πλειότερα
ντραβάλα—άμή;

Ο Βλάμης

ΑΠΟ ΤΕΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΧΑΜΙΚΟΥ

Μιά φορά πού ή Χαχαμικός βρισκόταν σέ
τρομερές άφιλίες, έπ'ηρε ψιλόν νισοστέ, τόν έ-
μοίρασε σέ μικρές δόσεις, τόν συνεσκεύασε με
έπιμέλεια σέ χαριάκια, όπως δίνουν στά φαρ-
μακεία το κινίνο, κι' έβγ'ηκε σ'της συνοικίης φω-
νάζοντας: "Εδω ή θουματοουργός σκόνη γιά
τους κορέους. Πάρτε κυράδε...ε...ε...ε."

Οί κυράδε...ε...ε άλαλιασμένες από τες έπιθέ-
σεις των κορέων, έβγ'ηκαν πράγματι νά πάρουν
τήν θουματοουργόν και άνθρωποσστήριον σκόνην.

—Μα είνε καλή;

—Καλή λείει! Ούτε γιά δείγμα δέν θά μείνη
κορέος σ'ίτι σας.

Και ή Χαχαμικός έμσοχοπούλησε έτσι τόν νι-
σεστέ του. Την άλλη μέρα όμως μια από τες
κυράδες πού εγελάστηκαν και άγόρασαν τη
σκόνη του, συνήνησε τόν Χαχαμίκον και άρχισε
νά του ψάλλη τόν εξαψαλμόν ότι με τη σκόνη
του, άντι γιά καλλίτερα, χειρότερα έτράβηξε
όλη ή νύχτα. Και ήταν φυσικό, γι'αυτί οί κο-
ρέοι μόλις έμυρίσθησαν ότι πρόκειται περί νι-
σεστέ, έπέπεσαν με τὰ μούτρα. "Εν τούτοις ή
Χαχαμικός δέν χάνει την ψυχραιμίαν του και
άπαντά στην κυρία: Μά δέν μου λές, κυρά μου
πώς την έχρησιμοποίησες τη σκόνη μου και
δέν σουκανε καλό; "Επιασες έναν-έναν κορέο
νάν τ' άνοίξης το στόμα του και νάν του βάλης
μέσα λίγη σκόνη και τόν είδες νά μην ψοφήσ'η!

"Άλλη φορά καθώς έκαθόμαστε μαζί στο κα-
φενείο, ένας καινούργιος φίλος του Χαχαμίκου
του ελπε περνώντας: "Ακου, κάποιος μουστειλε
πεσκέσι ένα μπουτι και τάρβαλα σ'δ φούρνο με
σκόρδο. "Αν θέλεις έλα το βράδυ νάν το φάμε
κι' έπειδή το μπουτι είνε μεγάλο, πάρε και κα-
νέναν φίλο σου.

—Πολύ ευχαρίστω, του άπαντά ή Χαχαμί-
κος πρόθυμος γιά τέτοιες δουλειές.

Και μόλις ή φίλος του άπεμακρύνθη, σιρέ-
φεται προς έμένα και μου λέγει: "Ακου, "Αβρα-
μικό, είσαι ή καλλίτερός μου φίλος και δέ μου
κάνει καρδιά νά πάρω άλλον γιά το μπουτι.
Μου δίνεις ένα τάλληρο νά σέ πάρω έσένα στο
τραπέζι;

Ο "Αβραμικός